

Mi az igazság? – Negyedik szám

Ne nyugtalankodjék a ti szívetek.

Jeff Pippenger

2023-09-09

A millerita történelem kezdetén, 1798-ban, Dániel könyvében felnyitott az Ulai folyó látomása, ami az ismeret növekedését eredményezte, s ez kétféle imádó osztályt próbált meg és nyilvánított ki. Az Ulai-látomás Isten népe számára szóló belső üzenetet jelképezi, amint azt a Jelenések könyve második és harmadik fejezetében szereplő hét gyülekezet ábrázolja. Az 1798-ban kezdődött prófétai történelem végén, az 1844. augusztus 12–17. között tartott exeteri tábori összejövetelen, felnyitott az Éjféli Kiáltás üzenete, amikor Júda törzsének Oroszlánja levette kezét egy elrejtett igazságról, ami az ismeret növekedését eredményezte, s ez kétféle imádó osztályt próbált meg és nyilvánított ki.

1989-ben, amikor — miként Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenedik verse leírja — a volt Szovjetuniót képviselő országokat a pápaság és az Egyesült Államok elsöpörte, felnyitott a Hiddekel folyóról szóló látomás Dániel könyvében, ami a tudás növekedését eredményezte, amely két osztályú imádót próbára tett és nyilvánvalóvá tett. A Hiddekel-látomás Isten népe ellenségeinek külső üzenetét jelképezi, amint azt a Jelenések könyvének hét pecsétje ábrázolja. Annak a prófétai történelemnek a végén, amely 1989-ben kezdődött, 2023 júliusának utolsó néhány hetétől kezdődően, Júda törzsének Oroszlánja megkezdte az Éjféli Kiáltás üzenete felnyitásának folyamatát azáltal, hogy kezét elvette egy elrejtett igazságról, ami a tudás növekedését idézi elő, amely próbára teszi, és végül nyilvánvalóvá fogja tenni Isten népe között az imádók két osztályát.

János evangéliuma tizenegyedik fejezetének első versében Krisztus arra bátorítja a tanítványokat, hogy szívük ne nyugtalankodjék.

Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: hisztek Istenben, higgyetek énbennem is. János 14:1.

Órákon belül Krisztust letartóztatták, és nem sokkal ezután megfeszítették, eltemették, majd feltámadt. Miután felment az Atyához, visszatért tanítványaihoz.

Miközben pedig ezeket beszélték, maga Jézus megállt közöttük, és így szólt hozzájuk: Békesség néktek! Ők azonban megrettentek és féltek, és azt hitték, hogy lelket látnak. Ő pedig ezt mondta nekik: Miért háborodtok meg? és miért támadnak gondolatok a szívetekben? Lukács 24:36–38.

Az első csalódás egy reformvonalban akkor következik be, amikor Isten népe elfelejt egy korábban kijelentett igazságot. A tanítványok elfelejtették azt, amit Jézus kevesebb mint egy héttel azelőtt mondott nekik, hogy félelmük és csalódásuk a kereszt válságában megnyilvánult volna. Az első csalódást a késedelem ideje követi, amelyet a tíz szűz példázatában a Völegény távolléte jelképez. Jézus közvetlenül megmondta a tanítványoknak, hogy az Atyához megy, de vissza fog térni. Az az előzetes ismeret, amelyet a tanítványoknak adott, nem akadályozta meg, hogy a válság elárassza őket. A tíz szűz példázatának összefüggésében a válság az a helyzet, ahol a jellem megnyilvánul,

de sohasem fejlődik ki. Jézus kiválasztotta és elrendelte a tanítványokat, és ezt a valóságot még a válság előtt megmondta nekik.

Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és rendelvelek titeket, hogy elmenjete és gyümölcöt teremjete, és hogy a ti gyümölcötök megmaradjon; hogy akármit kérte az Atyától az én nevemben, megadja nektek. János 15:16.

Még az a tény sem óvta meg őket attól, hogy elborítsa őket a válság, hogy kiválasztattak.

„A jellem válság idején nyilvánul meg. Amikor az éjfél órá felhangzott az ünnepélyes szózat: »Ímé, jön a vőlegény; menjete ki elébe«, az alvó szüek felserkente álmuából, és nyilvánvalóvá lett, kik készülte fel az eseményre. Mindkét csoportot váratlanul érte, de az egyik fel volt készülve a szükséghelyzetre, a másik pedig felkészületlennek bizonyult. A jellem a körülmények által nyilvánul meg. A rendkívüli helyzetek hozzák felszínre a jellem valódi mivoltát. Valamely hirtelen és nem várt csapás, gyász vagy válság, valamely váratlan betegség vagy gyöttele, valami, ami a lelket szemtől szembe állítja a halállal, felszínre hozza a jellem igazi belső valóságát. Nyilvánvalóvá lesz, van-e valódi hit Isten Igéjének ígérteiben, vagy nincs. Nyilvánvalóvá lesz, hogy a lelket a kegyelem tartja-e fenn, van-e olaj az edényben a lámpással együtt.”

„Próbára tevő idők minden emberre eljönnek. Hogyan viseljük magunkat Isten próbája és megvizsgálása alatt? Kialszanak-e lámpásaink? vagy továbbra is égve tartjuk-e azokat? Fel vagyunk-e készülve minden rendkívüli helyzetre azáltal, hogy kapcsolatban állunk Ővele, aki teljes kegyelemmel és igazsággal? Az öt bölcs szűz nem közölhette jellemét az öt balga szűzzel. A jellemet nekünk, mint egyéneknek, kell kialakítanunk.” Review and Herald, 1895. október 17.

Jézus Krisztus kinyilatkoztatása, amelyet a Jelenések könyvének első versei azonosítanak, a végső figyelmeztető üzenet az egyház számára, majd azt követően a világ számára. Ezt a kinyilatkoztatást közvetlenül a kegyelmi idő lezárulása előtt oldja fel Júda törzsének Oroszlánja, akit a Jelenések könyve ötödik fejezete úgy azonosít, mint egyedül azt, aki méltó megnyitni a lepecsételt könyvet.

És egy a vének közül ezt mondta nekem: Ne sírj; ímé, győzött a Júda törzséből való Oroszlán, a Dávid gyökere, hogy felnyissa a könyvet, és felbontsa annak hét pecsétjét. Jelenések 5:5.

A Júda törzséből való Oroszlán egyúttal „Dávid gyökere” is, és Ő „Dávid fia” is, valamint Dávid Ura is. A Júda törzséből való Oroszlán által jelképezett összefüggés arra mutat rá, hogy amikor a Júda törzséből való Oroszlán lepecsétel vagy felnyit egy igazságot, ezt az első említés szabályának alkalmazásával teszi, amely egy dolog végét annak kezdete által azonosítja, amint azt Jézus mint „Dávid gyökere” jelképezi. Amikor egy igazság felnyit a vég idejének egy adott időpontjában, megtisztítási folyamat veszi kezdetét, amint azt Dániel tizenkettedik fejezete ábrázolja.

„Júda törzsének Oroszlánja volt az, aki felnyitotta a könyvet, és átadta Jánosnak annak kinyilatkoztatását, aminek ezekben az utolsó napokban be kell következnie. Dániel megállt a maga osztályrészében, hogy bizonytságot tegyen, amely le volt pecsételve a vég idejéig, amikor az első angyal üzenetét hirdetni kell a mi világunknak. Ezek a dolgok végtelen jelentőségűek ezekben az utolsó napokban, de míg „sokan megtisztulnak, megfehéřítetnek és

megpróbáltatnak”, „az istentelenek istentelenül cselekszenek; és az istentelenek közül senki sem érti meg.”” Manuscript Releases, 18. kötet, 14., 15. o.

Jézusnak mint Júda törzsének Oroszlánjának munkája végtelen jelentőségű, de a „gonoszok” közül „senki sem érti meg” sem az ő munkáját, sem a feltárt üzenetet.

És ezt mondta: Menj el, Dániel, mert e beszédek el vannak zárva és le vannak pecsételve a vég idejéig. Sokan megtisztulnak, megfehéřítetnek és megpróbáltatnak; a gonoszok pedig gonoszul cselekszenek, és a gonoszok közül senki sem érti meg, de az értelmesek megértik. Dániel 12:9, 10.

A megpróbáltatás folyamata három lépés által van szemléltetve: „megtisztítatnak, megfehéřítetnek és megpróbáltatnak”. E három lépés „az örökkévaló evangélium” három lépését jelképezi, amely az első angyal üzenetében így van kifejezve: főljétek Istent (megtisztítatnak), és néki adjatok dicsőséget (megfehéřítetnek), mert eljött az ő ítéletének órája (megpróbáltatnak). E három lépés az „igazság”, amint azt a héber ábécé első, tizenharmadik és utolsó betűje jelképezi, és amikor e betűk ebben a sorrendben együtt állnak, létrejön a héber „igazság” szó.

E három lépés jelenti az „utat”, mert Isten útja — Asáf szerint a Zsoltárok 77:13-ban — a szentélyben van, ahol az udvarban a bűnös a vér kiontása által megtisztul. A vér ezután a szenthelyre kerül, amely a megszentelődést jelképezi, vagyis a „fehérré tétel” folyamatát.

És felele egy a vének közül, ezt mondván nékem: Kik ezek, akik fehér ruhákba vannak öltözve, és honnan jöttek? Én pedig mondék néki: Uram, te tudod. És monda nékem: Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek, és megmosták ruháikat, és megfehéřítették azokat a Bárány vérében. Jelenések 7:13–14.

A megigazult és megszentelt bűnös ezután felkészítetik arra, hogy „megpróbáltassék” a Szentek Szentje által jelképezett ítéletben. Jézus „az út”, „az igazság” és „az élet”. Az út a kezdet, az igazság a közép, az élet pedig a vég. Ha az első lépés által megtisztulunk, az úton vagyunk, amely a megigazultak ösvénye.

Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a ragyogó világosság, amely mind fényesebben tündöklök a teljes délig. Példabeszédek 4:18.

A második lépés az igazság megnyilvánulása, amely az Ő igazsága által megy végbe, mert az Ő Igéje igazság.

Szenteld meg őket a te igazságoddal: a te igéd igazság. János 17:17.

A megigazultakat az első lépcsőfok jelképezi, a megszentelteket a második lépcsőfok jelképezi. Az első két lépcsőfok előkészíti a megigazultakat és a megszentelteket arra, hogy belépjenek az ítéletbe és elnyerjék az örök életet. Jézus az út, az igazság és az élet.

„A belső igazságosságról a külső igazságosság tesz bizonyyságot. Aki belül igaz, az nem keményszívű és nem részvétlen, hanem napról napra Krisztus képmására formálódik, és erőről erőre halad. Akit az igazság megszentel, az önuralmat tanúsít, és Krisztus nyomdokain jár mindaddig, míg a kegyelem bele nem vész a dicsőségbe. Az az igazságosság, amely által

megigazulunk, nekünk tulajdoníttatik; az az igazságosság pedig, amely által megszenteltetünk, velünk közölte. Az első a mennyre való jogcímünk, a második a mennyre való alkalmasságunk.” Review and Herald, 1895. június 4.

János evangéliumának tizennegyedik fejezetétől a tizenhetedik fejezetig ismételtlen foglalkozik azokkal a kérdésekkel, miként reagál a tanítvány, amikor Krisztus elhagyja őket, hogy az Ő Atyjához menjen. Megígéri, hogy visszatér, és értette, (jóllehet a tanítványok nem), hogy a hamarosan bekövetkező válság mélységes csalódást fog előidézni. E négy fejezet szövegébe beleszőve található a Szentléleknek mint „Vigasztalónak” az azonosítása és meghatározása. A Szentlélek János evangéliumában négyszer kerül „Vigasztalóként” megnevezésre, és egyszer János első levelében is, ott azonban a szó fordítása „szószóló”. Az Újszövetségben sehol másutt nem fordul elő.

Az Ószövetségben szerepel egy héber szó, amelyet a Prédikátor könyve 4. fejezetének 1. versében, valamint Jeremiás siralmi 1. fejezetének 9. és 16. versében „vigasztaló”-nak fordítottak. Mindhárom igehely azt tárja fel, hogy az elnyomók elnyomták Isten népét, és nincs vigasztalójuk, aki támogatná őket abban a nyomorúságban és csalódottságban, amelyben vannak.

A Szentléleknek mint a „Vigasztaló”-nak a megnevezése abban a szakaszban szerepel, amelyben Jézus igyekszik felkészíteni a tanítványokat a nagy csalódásra, amely már csak néhány órára van előttük. Ebben az összefüggésben hangsúlyozza, hogy még az Ő távollétében is jelen lesz a Szentlélek, hogy vigaszt nyújtson nekik. Amikor Jézus a Szentlelket a Vigasztaló összefüggésében azonosítja, meghatározza annak a munkának a jellegzetességeit, amelyet a Vigasztaló véghezvisz.

Jézusnak az Ő távozására és visszatérésére tett ismételt utalásai éppen ezt a tárgyat helyezik a szakasz elsődleges témájának rangsorában a lista élére.

János 14:2–4, 18, 19, 28; 16:5–7, 10, 28; 17:11–13 olyan versek, amelyek közvetlenül a tíz szűzről szóló példázatban szereplő késedelem idejére vonatkoznak. Az előző versekhez tartozik a következő szakasz is, amely ismétlés által hangsúlyozza a késedelem idejét, mert „az Úr nem ismét meg olyasmit, aminek nincs nagy jelentősége.”

Egy kevés idő, és nem láttok engem; és ismét egy kevés idő, és megláttok engem, mert én az Atyához megyek. Ekkor némelyek az ő tanítványai közül így szóltak egymás között: Mi ez, amit mond nekünk: Egy kevés idő, és nem láttok engem; és ismét egy kevés idő, és megláttok engem; és az, hogy: Mert én az Atyához megyek? Azért ezt mondták: Mi ez, amit mond: Egy kevés idő? Nem értjük, mit beszél. Jézus pedig tudta, hogy meg akarták őt kérdezni, és így szólt hozzájuk: Arról tudakozódtok egymás között, hogy ezt mondtam: Egy kevés idő, és nem láttok engem; és ismét egy kevés idő, és megláttok engem? Bizony, bizony mondom néktek, hogy sírni és jajgatni fogtok, a világ pedig örülni fog; ti szomorkodni fogtok, de a ti szomorúságotok öröme forduló. Az asszony, amikor szül, szomorúságban van, mert eljött az ő órája; de mihelyt megszülte a gyermeket, nem emlékezik többé a gyötremre az öröm miatt, hogy ember született a világra. Ti is azért most szomorúságban vagytok; de ismét meglátlak majd titeket, és örvendezni fog a szívetek, és a ti örömeiteket senki el nem veszi tőletek. János 16:16–22.

Legalább huszonegy vers a tizennegyedik fejezettől a tizenhetedik fejezetig azonosítja azt az időszakot, amelyben a tanítványoknak várniuk kellett Krisztus visszatérésére. Ez az időszak Krisztus halálával kezdődött, és egészen addig tartott, amíg vissza nem tért az Atyjától. Az az idő, amelyben az ő visszatérésére kellett várniuk, a tíz szűz példázatában a késedelem idejét jelképezi. Miként Lukács beszámolójában az emmausi tanítványokról, a keresztkozta csalódás prófétailag előképezi a késedelem idejének kezdetét, amely az első csalódást követi.

A Biblia első könyvének első szakaszában a teremtés történetét találjuk, és felismerjük a mennyei hármasság három személyét. A Biblia utolsó könyvének első szakaszában a mennyei hármasság három személyét találjuk. Abban a négy fejezetben, amelyet most vizsgálunk, szintén a mennyei hármasság három személyét találjuk. E tény felismerése lehetővé teszi számunkra, hogy János e négy fejezetét ráhelyezzük az 1Mózes 1. fejezet 1. versétől a 2. fejezet 3. verséig terjedő prófétai vonalra, valamint a Jelenések 1. fejezet 1–11. verseire.

A szakaszban Jézus azt mondja Tamásnak, hogy ha valaki látta Jézust, látta az Atyát. A szakasz azt is megállapítja, hogy Krisztus volt az, aki jelenlétével megvigasztalta a tanítványokat, de amikor eltávozik, „egy másik” „vigasztalót” küld. A Szentlélek a Vigasztaló, de Krisztus is a Vigasztaló volt.

Ha megismertetek volna engem, az én Atyámat is megismertétek volna; és mostantól fogva ismeritek őt, és láttátok őt. Fülöp így szólt hozzá: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és ez elég nekünk. Jézus ezt mondta neki: Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem látott, látta az Atyát; hogyan mondhatod tehát: Mutasd meg nekünk az Atyát? János 14:7–9.

Tamás az adventizmusban azokat jelképezi, akik megtagadják annak a bizonyágtételnek az elfogadását, amely a mennyei hármasság kapcsolatáról szól, annak ellenére, hogy valószínűleg újra meg újra olvasták azokat a bizonyágtételeket, amelyek ezt az igazságot alátámasztják.

És én kérni fogom az Atyát, és más Vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké; az igazságnak ama Lelkét; akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt, és nem ismeri őt: ti pedig ismeritek őt; mert nálatok lakik, és bennetek lesz. Nem hagylak titeket árvául: eljövök hozzátok. Még egy kevés idő, és a világ nem lát engem többé; de ti megláttok engem: mert én élek, ti is élni fogtok. János 14:16–19.

Ha láttuk Jézust, láttuk az Atyát. Jézus a „Vigasztaló”, és a Szentlélek „egy másik Vigasztaló”. Ha láttuk Jézust, láttuk az Atyát, és láttuk a Vigasztalót. A Biblia öt helyén, ahol a vigasztaló szó szerepel, mindegyiket János apostol használja. Az ötödik előfordulásban a szó fordítása „szószóló”.

Én fiacskáim, ezeket azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus. 1 János 2:1.

Ha valaki vétkezik, van szószólónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus. A szószóló az, aki közbenjár a bűnös javára. Pál Jézus munkáját a mi szószólónkként azonosítja.

Kicsoda az, aki kárhoztat? Krisztus az, aki meghalt, sőt inkább feltámadt, aki az Isten jobbán van, aki esedezik is érettünk. Róma 8:34.

Jézus a bűnös szószólója, ami magában foglalja azt is, hogy Ő a vigasztaló. Ugyanebben a fejezetben Pál korábban azt is kijelentette, hogy a Szentlélek is közbenjár érettünk.

Hasonlóképpen pedig a Lélek is segítségére van a mi erőtlenségeinknek; mert azt, hogy miért kellene imádkoznunk aszerint, amint kellene, nem tudjuk; de maga a Lélek esedezik érettünk kimondhatatlan fohászkodásokkal. Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten akarata szerint esedezik a szentekért. Róma 8:26–27.

Jézust és a Szentlelket egyaránt Vigasztalóként azonosítja az Írás, ezért mindketten közbenjáróink, akik értünk esedeznek. Az általunk vizsgált jánosi szakaszban a mennyei hármasság mindhárom személye jelen van, és amikor ezt egybevetjük a Biblia első könyvének első bizonyágtételével, valamint a Biblia utolsó könyvének első bizonyágtételével, akkor az istenség három személyének kapcsolatára és munkájára vonatkozó világosság még teljesebben felragyog.

„Az Atyát nem lehet a földi dolgokkal leírni. Az Atya az istenség egész teljessége testileg, és a halandó szem számára láthatatlan. A Fiú az istenség egész teljessége megnyilatkozva. Isten Igéje kijelenti Őröla, hogy „az Ő személyének valóságos képmása.” „Mert úgy szeretete Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Itt tárul fel az Atya személyisége.

„A Vigasztaló, akit Krisztus megígért, hogy elküld, miután felment a mennybe, a Lélek az Istenség egész teljességében, aki nyilvánvalóvá teszi az isteni kegyelem hatalmát mindazok számára, akik Krisztust személyes Megváltójukként elfogadják és hisznek benne. A mennyei hármasságnak három élő személye van. E három hatalom nevében — az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében — keresztkednek meg azok, akik élő hit által fogadják el Krisztust, és e hatalmak együttműködnek a menny engedelmes alattvalóival azon törekvéseikben, hogy Krisztusban az új életet éljék.”

„Mit tegyen a bűnös? — Higgyen Krisztusban. Ő Krisztus tulajdona, akit Isten Fiának vére vásárolt meg. Próbák és megpróbáltatások által a Megváltó váltotta meg az embereket a bűn szolgátságából. Mit kell tehát tennünk, hogy megszabaduljunk a bűntől? — Higgyetek az Úr Jézus Krisztusban mint a bűnt megbocsátó Megváltóban. Aki megvallja bűnét és megalázza szívét, bocsánatot nyer. Jézus a bűnt megbocsátó Megváltó, valamint a végtelen Isten egyszülött Fia. A megbocsátást nyert bűnös Jézus Krisztus, a bűntől való Szabadítónk által megbékél Istennel. A szentség ösvényén járva Isten kegyelmének alattvalója. Eljut hozzá a teljes üdvösség, az öröm és a békesség, valamint az az igaz bölcsesség, amely Istentől származik.”

„A Jézus Krisztus engesztelő vérebe vetett hit a bűnbocsánat bizonyossága. Krisztus minden bűnt el tud törölni. Az e hatalomban való egyszerű, napról napra megnyilvánuló bizalom éles bölcsességet ad az emberi eszköznek annak felismerésére, mi őrizheti meg a lelket ezekben az utolsó napokban a bűn rabságától. Hit és imádság által, Krisztus ismerete révén kell munkálnia a maga üdvösségét.”

„A Szentlélek felismer bennünket, és elvezet minket minden igazságra. Isten az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Krisztus a bűnös Megváltója. Krisztus halála megváltotta a bűnöst. Ez a mi egyetlen reménységünk. Ha teljesen átadjuk önmagunkat, és gyakoroljuk Krisztus erényeit, elnyerjük az örök élet jutalmát.”

„Aki hisz a Fiúban, azé az Atya is.” Aki állandó hittel viseltetik az Atya és a Fiú iránt, azé a Lélek is. A Szentlélek az ő Vigasztalója, és ő soha nem távozik el az igazságtól.” Bible Training School, 1906. március 1.

A mennyei hármaskör munkájára és kapcsolatára vetülő hozzáadott világosságon túl a mennyei hármaskör azonosítása e szakaszban bizonyosságul szolgál arra, hogy e négy fejezetet ahhoz az üzenethez kell igazítani, amelyet most Júdas törzsének Oroszlánja bont fel.

Az emmausi tanítványok történetében lévő tanúbizonyosság három bizonyágtételt képvisel, amelyek azonosítják, hogy a csalódás és a késelem ideje, amely a keresztest követte, azt a csalódást és késelemi időt jelképezi, amely az első csalódást követi. Van egy másik tanúbizonyosság is, amely megerősíti, hogy a János négy fejezetében ábrázolt történet az első csalódás körülményeit képviseli.

A teremtéstörténet utolsó verse, amely Isten Igéjében említett első igazságot tartalmazza, három szóval végződik, és e szavak mindegyike azzal a három betű egyikével kezdődik, amelyek az „igazság” szót alkotják, mégpedig a helyes sorrendben. A Teremtés könyvének teremtéstörténete az „Kezdetben” szavakkal kezdődik, és a „Isten teremtett és alkotott” három szóval végződik.

E három szó kezdőbetűi együtt az „igazság” szót alkotják. A teremtéstörténet a „kezdet”-tel indul, és azzal a szóval zárul, amelyet jelképesen az Alfa és az Ómega betűi képviselnek. Ugyanígy a Biblia utolsó könyvének bevezető szakaszában Jézust kétszer is Alfa és Ómegaként, kezdetként és végként, elsőként és utolsóként azonosítják. Az a három betű, amely az Alfát és az Ómegát jelképezi, újabb tanúságot szolgál arra, hogy a Jánosnál található szakaszt egybe kell kapcsolni a Genézis elején álló prófétai sorral és a Jelenések elején álló prófétai sorral. Ez a bizonyágtétel a Vigasztaló munkájának leírásán belül is felismerhető. A Vigasztaló munkája az a háromlépéses munka, amelyet ugyanaz a három héber betű jelképez. Az Alfa és Ómega kézjegye lehetővé teszi számunkra, hogy ezt a négy fejezetet a Jézus Krisztus kijelentésének azon üzenete összefüggésébe helyezzük, amely közvetlenül a kegyelmi idő lezárulta előtt kerül felnyitásra.

A hét mennydörgés négy meghatározott jelzőpontot (időpontot) és három meghatározott időszakot jelképez, amelyek annak az angyalnak a leszállása jelzőpontjával kezdődnek, akinek meg kell világosítania a földet az Ő dicsőségével. Ez a jelzőpont egy időpont volt. A második jelzőpont (időpont) az első csalódás, amely bevezeti a késelem idejének időszakát. A késelem ideje a harmadik jelzőponthoz (időponthoz) vezet, ahol egy igazság feltöretik, és ez egy mozgalmat hoz létre. A mozgalom a negyedik jelzőpontnál (időpontnál) zárul le, amelyet ítéletként ábrázol. Ez a négy jelzőpont és a három időszak egyenként egy-egy mennydörgést jelképez, összesen hét mennydörgést. Egyúttal egy négy-három kombinációt is jelképeznek.

Korábbi cikkekben azonosítottuk, hogy a hét gyülekezetre, a hét pecsétre és a hét trombitára vonatkozó úttörői értelmezés elismer egy „négy–három kombinációt”. Az első négy gyülekezet, pecsét és trombita különáll a három utolsó gyülekezettől, pecsétől és trombitától. A hét mennydörgés négy útjelzőt képvisel, de e négy útjelzőn belül három időszak található. A „négy és három” isteni kombinációja, amely a Jelenések könyvében három tanúbizonyságra alapozódik (gyülekezetek, pecsétek és trombiták), és e tanúbizonyságok a Jelenések könyve hét mennydörgésében megjelenő „négy és három” kombináció érvényességéről tesznek tanúságot.

Mindazonáltal a történelmi vonalon belül, amelyet a hét mennydörgés jelképez, egy másik rejtett és elkülönülő prófétai vonal is beágyazódik, amely három olyan útjelzővel rendelkezik, amelyek különböznek a hét mennydörgésként ábrázolt jelképtől. Ezért, amikor a hét mennydörgés prófétai kapcsolatát a rejtett történelemmel együtt vizsgáljuk, amely most feltárul, azt találjuk, hogy a hét mennydörgés négy útjelzőt (időpontot) mutat be, a rejtett történelem pedig három útjelzőt (időpontot). A gyülekezetekhez, a pecsétekhez, a trombitákhoz és a mennydörgésekhez hasonlóan a rejtett történelem három útjelzőt ábrázol, amelyek a hét mennydörgés négy útjelzőjével kapcsolódnak össze. A rejtett történelem szintén egy három–négyes kombinációval rendelkezik.

A hét mennydörgésben rejlő titkos történelemben három elkülönülő útjelző van, amelyek mindegyike egy-egy „időpont”, és e három útjelző közül az első és az utolsó csalódást jelképez. Az első és a második útjelző között egy jól meghatározott „időszak” van, és a második és a harmadik időpont között is egy jól meghatározott „időszak” húzódik. A „csalódás” szó a megghiúsult találkozás fogalmából fejlődött ki, és meghatározásában magában hordozza az időpontra helyezett hangsúlyt. Az éjféli szintén meghatározott időpont. A titkos történelmet három időpont ábrázolja, amelyeket két időszak választ el egymástól: a késedelem ideje és a hetedik hónap mozgalma.

A rejtett történelem első útjelzője egy csalódást azonosít, és az utolsó útjelző is egy csalódást azonosít. Ezért az első csalódástól egészen az utolsó csalódásig húzódik a prófécia egy rejtett vonala, amely ugyanazzal a három lépéssel rendelkezik, mint minden reformvonal. Az Alfa és az Ómega ismertetőjegyét is magán viseli, mert a „truth” szót alkotó három betű megfelel annak a három útjelzőnek, amelyek egy csalódással kezdődnek és egy csalódással végződnek. Ez a hét mennydörgésen belüli rejtett történelem az az igazság, amelyet Júda törzsének Oroszlánja jelenleg felnyit.

Az általunk vizsgált jánosi szakaszt az előző fejezetben az Utolsó vacsora vezeti be, hangsúlyozva, hogy e négy fejezet üzenetét meg kell enni. E négy fejezet a Gecsemáné felé vezető úttal zárul. Az elbeszélés az evéstől kezdve addig a mozzanatig játszódik, amikor a kereszt válsága elkezdődik. Prófétai értelemben e négy fejezet kerete határozza meg azt az utolsó üzenetet, amelyet az ítélet előtt meg kell enni. Az az üzenet, amely az ítélet lezárulásához vezet, az az üzenet, amely a Jelenések könyvében felnyitattik közvetlenül az ítélet lezárulása előtt.

A tanítványok és Jézus a prófétai történelemnek ahhoz a pontjához érkeztek, ahol tudtukra adatik a késedelem ideje. A millerita történelemben az Úr visszavonta kezét, hogy létrehozza az Éjféli Kiáltás üzenetének megértését, ám ugyanaz a megértés, amely Samuel Snow üzenetét létrehozta, arról is tájékoztatta a milleritákat, hogy a tíz szűz késedelemének idejében vannak. A tanítványok

éppen elfogyasztották az Utolsó Vacsorát, és miközben emésztették az üzenetet, Krisztus János négy fejezetében magyarázta el a késedelem idejét.

Samuel Snow felfogása cikksorozatként dokumentálható, amely a végső megértést bontotta ki, s ez az Éjféli Kiáltás üzeneteként jelent meg. Miközben üzenete formálódott, azt tábori összejövetelek sorozatán is előadta. A tábori összejövetelekhez vezető cikksorozat végül eljuttatta őt az exeteri tábori összejövételhez, amely hat napig tartott. Prófétikusan szemlélve az Éjféli Kiáltás üzenete egy bizonyos időszak során fokozatosan bontakozik ki. János négy fejezete abban a prófétai történetben játszódik, amelyben az üzenet kibontakozik.

János négy fejezetében a Szentlélek munkája három lépésként van meghatározva: a bűnről, az igazságról és az ítéletről való meggyőzés. E három lépés egyúttal annak a rejtett történetnek is a három útjelzője, amely a hét mennydörgésbe van beágyazva.

Mindazonáltal az igazságot mondom nektek: jobb nektek, hogy én elmenjek; mert ha el nem megyek, a Vigasztaló nem jön el hozzátok; ha pedig eltávozom, elküldöm őt hozzátok. És amikor eljön, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében: bűn tekintetében, mert nem hisznek énbennem; igazság tekintetében, mert az én Atyámhoz megyek, és többé nem láttok engem; ítélet tekintetében pedig, mert e világ fejedelme megítéltetett. Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most nem hordozhatjátok el. Amikor pedig eljön ő, az igazság Lelke, elvezet majd titeket minden igazságra: mert nem önmagától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek. Ő engem dicsőít majd, mert az enyémről vesz, és kijelenti nektek. János 16:7–14.

A millerita történelemben Jézus nem tért vissza, hogy a késedelem idejét a Midnight Cry idején lezárja. Visszavonta kezét, és kitöltötte, vagy elküldte a Szentlelket. A Vigasztalóként ábrázolt Szentlélek azért jött, hogy eloszlassa a csalódást. Azért jött, hogy vigaszt nyújtson azoknak, akik kiválasztottak, de akiket egy megghiúsult előrejelzés miatti csalódás zavarba ejtett.

Korábban rámutattunk arra, hogy János apostol, Ezékiel és Jeremiás egyaránt úgy van ábrázolva, mint akik megeszik a kis könyvet, amely a szájban édes, mint a méz. E három próféta között szándékos különbségtétel van, amelyet gyakran figyelmen kívül hagynak.

Ezékiel arra szolgál szemléltetésül, akik megették a kis könyvecskét, és üzenetet kapnak, hogy elvigyék azt Isten hitehagyott egyházához. Ezékiel azt szemlélteti, hogy a megevett könyv azonosítja azt a munkát, amelyet ezután kell elvégezni. Ő azt az üzenetet képviseli, amely Isten egykori választott népének adatott. Az ő üzenete az, ami kévékbe köti az egykori választott népet, amely a tűzre rendeltetett. János négy fejezetében Jézus azonosítja Ezékiel munkájának célját.

Emlékezzetek meg a beszédéről, amelyet mondtam nektek: Nem nagyobb a szolgálta az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak; ha az én beszédemet megtartották, a titeket is megtartják. De mindezt az én nevemért cselekszik veletek, mert nem ismerik azt, aki engem elküldött. Ha nem jöttem volna, és nem szóltam volna nekik, nem volna bűnük; most azonban nincs mentségük bűnükre. Aki engem gyűlöl, az én Atyámat is gyűlöl. Ha nem cselekedtem volna közöttük azokat a cselekedeteket, amelyeket senki más nem cselekedett, nem volna bűnük; most azonban láttak is, és meggyűlöltek mind engem, mind az én Atyámat. De azért lett

így, hogy beteljesedjék az ige, amely meg van írva az ő törvényükben: Ok nélkül gyűöltek engem. Mikor pedig eljön a Vigasztaló, akit én küldök nektek az Atyától, az igazságnak Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd bizonyosságot rólam. János 15:20–26.

Ezékiel műve, amely akkor kezdődött, amikor megette a könyvet, egy olyan üzenet bemutatását jelképezi, amelyet el fognak utasítani; ám ez az elutasítás annak a bizonyítéka, hogy gyűlölik Istent, és próbaidejük poharát teljesen megtöltötték.

És monda nékem: Embernek fia, elküldelek téged Izráel fiaihoz, a lázongó nemzethez, amely fellázadt ellenem; ők és atyáik vétkeztek ellenem mind a mai napig. Mert arcátlan fiak ők és keményszívűek. Elküldelek téged hozzájuk, és ezt mondd nekik: Így szól az Úr Isten. És akár hallgatnak rá, akár nem hallgatnak rá, (mert lázongó ház ez,) mégis megtudják, hogy próféta volt közöttük. Ezékiel 2:3–5.

Ezékiel munkája tanúságtétel volt a korábbi szövetségi nép ellen, miként Krisztusé is a szörszálhasogató zsidókkal szemben; ezért Ezékiel üzenete az utolsó figyelmeztető üzenet, amely a korábbi szövetségi népet konkolyként kévébe köti, a pusztulás tüzére rendelve.

„Ezután láttam a harmadik angyalt. A kísérő angyalom ezt mondta: »Félelmetes az ő munkája. Rettenetes az ő küldetése. Ő az az angyal, akinek el kell választania a búzát a konkolytól, és le kell pecsételnie, vagy össze kell kötnie a búzát a mennyei csűr számára. Ezeknek a dolgoknak kellene teljesen lekötönniük az elmét, a teljes figyelmet.«” Early Writings, 118.

A kis könyv megevéseivel jelképezett munka akkor kezdődik, amikor a hatalmas angyal kis könyvvel a kezében alászáll. Az első angyal történetében ez 1840. augusztus 11-én történt, a harmadik angyal történetében pedig 2001. szeptember 11-én. Mindkét dátum olyan próféciaak beteljesedését jelképezi, amelyek vagy a második jaj iszlámjához, vagy pedig a harmadik jaj iszlámjához kapcsolódnak. Ezért Ézsaiás a huszonkettedik fejezetben, amikor a látás völgyében bekövetkező válságot írja le a filadelfiaiak és a laodiceabeliek számára, megjelöli, hogy a laodiceabelieket — akik 1840-ben a protestantizmus választott népe voltak, és az adventizmust, amely 2001-ben volt a választott nép — „megkötötték az íjászok”. A bibliai próféciaiban az íjászok az iszlámot jelképezik, és amikor az iszlám látomása 1840-ben és 2001-ben beteljesedett, az egykori választott nép elvetette az iszlámról szóló próféciát, amint azt az Ezékiel által jelképezettek bemutatták. Ott és akkor mint konkoly megkötöztettek. Ezékiel munkája az volt, hogy eltávolítsa a „palástot”, amely „bűnüket” fedi, s amelyet Jézus mint Isten iránti gyűlöletet jelképezett.

A látás völgyének terhe. Mi lelt most téged, hogy mindnyájan felmentetek a háztetőkre? Ki tele vagy nyugtalansággal, zajongó város, örvendező város: elesettjeid nem fegyver által estek el, sem a harcban haltak meg. Minden fejedelmed együtt megfutamodott, az íjászok foglyul ejtették őket; mindazokat, akiket benned találtak, együtt megkötözték, noha messzire futottak. Ézsaiás 22:1–3.

És Isten a fiúval [Izmáellel] volt; és ő felnevekedett, a pusztában lakott, és íjásszá lett. 1Mózes 21:20.

Látás nélkül elvadul a nép; de boldog az, aki megtartja a törvényt. Példabeszédek 29:18.

Jeremiás azokat jelképezi, akik megették a könyvet, amikor leszállt a hatalmas angyal, akinek dicsősége be kellett hogy világítsa a földet, de akik átérték az 1843-ra vonatkozó megíusult előrejelzés miatti csalódást. Jeremiás prófétaí módon mérlegeli, vajon Isten hazudott-e. Ez az utalás Jeremiást a második Habakkukkal kapcsolja össze.

Órhelyemre állok, és a bástyára helyezkedem, és vigyázok, hogy lássam, mit szól hozzám, és mit feleljek, amikor megfedd. Az Úr pedig felelt nekem, és ezt mondta: Írd le a látomást, és tedd világossá a táblákon, hogy futhasson, aki olvassa azt. Mert a látomás még az elrendelt időre szól, de a végén megszólal, és nem hazudik: ha késik is, várj rá, mert bizonyosan eljön, nem marad el. Íme, felfuvalkodott annak lelke, nem egyenes őbenne; az igaz pedig az ő hite által él. Habakuk 2:1–4.

Jánost arra használták jelképként, hogy azokat szimbolizálja, akik átérték az édességet és a keserű csalódást, s ezzel 1840. augusztus 11-től 1844. október 22-ig terjedő egész történelmet képviseli.

És odamentem az angyalhoz, és ezt mondtam neki: Add nekem a kis könyvecskét. Ő pedig ezt mondta nekem: Vedd el, és add meg; és megkeseríti a gyomrod, de a szádban édes lesz, mint a méz. És kivettem a kis könyvecskét az angyal kezéből, és megettem azt; és a számban édes volt, mint a méz; de amint megettem, megkeseredett a gyomrom. Jelenések 10:9, 10.

Ezékiel azt a munkát jelképezi, amely a prófétaí üzenet bemutatásában áll, s amely lezárja a hajdani választott népet; e munka akkor vette kezdetét, amikor az angyal leszállt 1840. augusztus 11-én és 2001. szeptember 11-én.

Te pedig, embernek fia, halld meg, amit mondok neked; ne légy engedetlen, mint az az engedetlen ház; nyisd ki a szádat, és add meg, amit adok neked. És amikor odanéztem, íme, egy kéz nyúlt felém, és íme, egy könyvtekercs volt benne; és kiterítette azt előttem, és tele volt írva kívül és belül; és siralmak, gyász és jaj volt ráírva. És ezt mondta nekem: Embernek fia, add meg, amit találsz; add meg ezt a tekercset, és menj, szólj Izráel házához. Akkor kinyitottam a számat, és megettette velem azt a tekercset. És ezt mondta nekem: Embernek fia, tápláld meg hasadat, és töltsd meg bensődet ezzel a tekercssel, amelyet neked adok. Ekkor megettem azt, és olyan édes volt a számban, mint a méz. Ezékiel 2:8–3:3.

Jeremiás 1840. augusztus 11-ének történelmét jelképezi egészen közvetlenül az Éjféli Kiáltás előttig.

Megtaláltattak a te ígéd, és én megettem azokat; és a te ígéd szívem örömévé és vigasságává lett; mert a te nevedről neveztettem, ó Uram, Seregeknek Istene! Nem ültem a csúfolkodók gyülekezetében, sem nem örvendeztem; egyedül ültem a te kezed miatt, mert haraggal töltöttél el engem. Miért szüntelen az én fájdalmam, és miért gyógyíthatatlan az én sebem, amely nem akar meggyógyulni? Olyanná lennél-e hozzám, mint a csalárd patak, mint a bizonytalan vízű forrás? Azért ezt mondja az Úr: Ha megtérsz, visszahozlak téged, és előttem állsz majd; és ha elválasztod a drágát a hitványtól, olyanná leszel, mint az én szám; ők térjenek meg hozzád, de te ne térj öhozzájuk. És e nép előtt erős ércfallá teszek téged; és harcolni fognak ellened, de nem győznek le téged, mert veled vagyok, hogy megszabadítsalak és megmentselek téged, azt mondja az Úr. És megszabadítalak téged a gonoszok kezéből, és kiváltalak téged a retteneteselek

kezeiből. Jeremiás 15:16–21.

Jeremiás a mi jelenlegi történelmünket és üzenetünket jelképezi. A jelenlegi üzenet az Éjféli Kiáltás üzenete, amely fokozatosan bontakozik ki azon a ponton, amikor Isten népe, akit Jeremiás jelképez, „haraggal” telt meg, azt gondolva, hogy az ő „fájdalmuk” „szüntelen” lesz, és az ő „sebük gyógyíthatatlan”, olyan seb, amely soha nem gyógyul meg. Elkülönültek a „csúfolódók gyülekezetétől”. Többé nem „örvendeznek” úgy, ahogyan akkor örvendeztek, amikor először ették meg a könnyvet, és az az ő „szívüknek öröme” volt.

De van tanács azok számára, akik ilyen állapotban vannak. „Ha megtérsz”, és „ha kiválasztod a drágát a hitvány közül”, akkor Isten visszatér hozzájuk. A héberben a szakaszban szereplő „visszahozlak téged” azt jelenti, hogy Isten visszatér hozzájuk, ha ők visszatérnek Őhozzá.

Vessétek alá magatokat azért az Istennek. Álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek. Közeledjetek az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg kezeiteket, ti bűnösök; és szenteljétek meg szíveiteket, ti kétszívűek. Nyomorogjatok, gyászoljatok és sírjatok; nevetésetek forduljon gyászra, és örömetök szomorúságra. Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és ő felmagasztal titeket. Jakab 4:7–10.

Ha közelednek Istenhez, Ő is közeledni fog hozzájuk. Ha ezeket cselekszik, akkor „az Úr előtt állnak” majd, és Isten „szája” lesznek. Továbbá Jeremiást (minket) úgy oktatja, hogy népét „megerősített ércfallá” teszi a „gonoszokkal” szemben, és ezután a „rettenetese” háborút indítanak azok ellen, akiket Jeremiás képvisel. A „gonoszok” Dániel ábrázolásában megfelelnek Máté balga szüzeinek. A „rettenetese” a modern Babilon hármasszövetségét jelképezi a vasárnaptörvény válsága idején.

A három próféta bizonyágtétele ugyanarra a történelemre irányul, de ugyanazon történelem három különböző aspektusát tárgyalja. Jeremiás azokat képviseli, akik éppen átélték az első csalódást, de még nem jutottak el az Éjféli Kiáltás útjelzőjéhez. Itt tartunk 2020. július 18. óta. A kérdés az, hogy visszatérünk-e. Ha igen, akkor az Úrért fogunk „szólni” éppen abban az időben, amikor az Egyesült Államok sárkányként „szól”.

Az a történelem, amelyet Jeremiás szemléltet, a mi jelenlegi történelmünk, és ez az a történelem is, amelyet a hét mennydörgésen belül elrejtett három útjelző képvisel. Együtt ez az a történelem is, amelybe a Jánosnál található szakasz prófétikusan helyeztetett; mert a Jánosnál található négy fejezet hangsúlya a Szentlélek munkája Jeremiás megvigasztalásában, aki azt kérdőjelezi meg, vajon hazugságnak hitt-e, és vajon az az üzenet, amely oly édes ízű volt, valójában megcsalt vizek volt-e.

Jeremiás tehát a 2001. szeptember 11-étől 2020. július 18-ig terjedő történelmet jelképezi, amikor a késedelem ideje megkezdődött, amint azt az azt követő három és fél jelképes nap ábrázolja. Amikor azt mondom, hogy „jelképes”, nem időmeghatározásra utalok. Azt állítom, hogy 2020. július 18-án öletett meg a két tanú, a Biblia és a Prófétaság Lelke, és holttesteik három és fél napig az utcán heverték a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében.

És hatalmat adok az én két tanúmnak, és prófétálni fognak ezerkétszázhatvan napig, zsákruhába öltözve. Ezek az a két olajfa és a két gyertyatartó, amelyek a föld Istene előtt állnak. És ha valaki ártani akar nekik, tűz jön ki az ő szájukból, és megemészti ellenségeiket; és ha valaki ártani akar nekik, annak ily módon kell megöletnie. Ezeknek hatalmuk van arra, hogy bezárják az eget, hogy ne essék eső prófétálásuk napjaiban; és hatalmuk van a vizek fölött, hogy vérré változtassák azokat, és hogy mindenféle csapással sújtsák a földet, ahányszor csak akarják. És amikor befejezik bizonyágtételüket, a fenevad, amely a mélységből feljön, hadat indít ellenük, legyőzi őket, és megöli őket. És holttesteik a nagy város utcáján hevernek majd, amelyet lelki értelemben Sodomának és Egyiptomnak neveznek, ahol a mi Urunkat is megfeszítették. És a népek, törzsek, nyelvek és nemzetek közül valók látni fogják holttesteiket három és fél napig, és nem engedik, hogy holttesteiket sírba tegyék. És a föld lakói örvendeznek majd felettük, vigadnak, és ajándékokat küldenek egymásnak; mert ez a két próféta gyötörte a föld lakóit. Jelenések 11:3–10.

A Jeremiás állapota által bemutatott tanúságtétel a csalódás után, de az Éjféli Kiáltás előtt helyezkedik el. Jeremiásnak vissza kellett térnie, mielőtt az Éjféli Kiáltás üzenetének hangja lehetett volna. Ez a mi mai állapotunk. Ez egyben annak a János evangéliumában található négy fejezetnek a történelmi háttere is, amelyeket vizsgálunk, és ugyanígy ez az a történet is, amelyet a hét mennydörgésen belüli rejtett történelem ábrázol.

Ha figyelembe vesszük a „Vigasztalóval” kapcsolatos világosságot János négy fejezetre terjedő bizonyágtételében, bőséges bizonyítékot találunk annak felismerésére, hogy az elbeszélés 2020. július 18-áról, a csalódás és a késedelem idejéről, az éjféli kiáltás felnyitott üzenetéről, valamint a vasárnapi törvény közelgő ítéletéről szól. E fejezetek a rejtett történelem prófétai szerkezetére épülnek.

Ha a hamarosan bekövetkező válságban Isten szájaként kell szólnunk, akkor most az a feladatunk, hogy „elválasszuk a drágát a hitványtól”; vagy amint Jakab ugyanezt a munkát azonosítja, „tisztítsátok meg” „kezeiteket, ti bűnösök; és szenteljétek meg szíveteket, ti ingadozó lelkűek. Nyomorogjatok, gyászoljatok és sírjatok; nevetésetek forduljon gyászra, örömtök pedig szomorúságra. Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és ő felmagasztal titeket” mint zászlót a nagyon közeli jövőben.

És zászlót emel a nemzetek számára, összegyűjti Izráel elszéledtjeit, és egybegyűjti Júda szétszórtjait a föld négy szegletéről. Ézsaiás 11:12.

E négy fejezet tárgyalását a következő cikkben fogjuk befejezni.